

Sygn. akt II W 282/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28.06.2017 r.

sprawy przeciwko

J. O. urodz. (...) w m. Z.

syna A. i L.

obwinionego o to, że: w dniu 20 marca 2017 roku ok. godz. 9.15 w L., woj. (...) w pobliżu budynku przy ulicy (...) wystawił z pojazdu marki O. o numerze rejestracyjnym (...), dwie torby ze śmieciami, czym spowodował zaśmieszenie miejsca dla publiczności,

tj. o czyn z art. 145 k.w.

orzeka

I. Uznaje obwinionego J. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, stanowiącego wykroczenie z art.145 k.w. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych grzywny.

II. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 115 (stu piętnastu) złotych.

Sygn. akt II W 282 /17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2017 r. około godziny 9.15 w L. przy ul. (...) z zaparkowanego samochodu marki O. o nr rej. (...) obwiniony J. O. wyjął dwie reklamówki ze śmieciami bytowymi. Torby te obwiniony położył za żywopłotem i chciał odejść, zauważył to A. K. i zwrócił mu uwagę. Obwiniony stwierdził, żeby się nie wtrącał i zostawił te torby, w miejscu gdzie je położył. W ten sposób obwiniony zaśmiesił miejsce dostępne dla publiczności.

Dowód:

- zeznania A. K. (k.6v,27),

- notatki urzędowe (k.1,2),

- dokumentacja fotograficzna (k.3).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.27). Stwierdził, że nie chce płacić kary za coś, czego nie zrobił. Ma samochód O. o nr rej. (...), był w miejscu zdarzenia, kupił coś w sklepie, postawił torby z zakupami przy samochodzie, otworzył go i włożył torby do środka pojazdu. Nie zostawił tam żadnych toreb. W tym miejscu jest śmietnik, ale 5 metrów od miejsca, gdzie zaparkował samochód.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, gdyż pozostają w sprzeczności z zeznaniami A. K. (k.6v,27), notatkami urzędowymi (k.1,2) i dokumentacją fotograficzną (k.3). Świadek A. K. jest osobą obcą dla oskarżonego, nie miał z nim żadnych konfliktów i niezrozumiałym byłoby gdyby miał zeznawać nieprawdę na jego niekorzyść.

A. K. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.6v), iż na ulicy (...) zauważył samochód marki O., z samochodu tego mężczyzna wyjął dwie torby czymś wypełnione i postawił je za żywopłotem. Zwrócił mu uwagę, że nie było to wysypisko śmieci, mężczyzna ten powiedział mu, żeby się nie wtrącał. Zapisał numer rejestracyjny pojazdu i zadzwonił do Straży Miejskiej. Podczas rozprawy (k.27) zeznał, że zobaczył jak obwiniony wyjął z samochodu dwie torby i wstawił je za żywopłot. Podszedł do niego i zwrócił mu uwagę, że nie był to teren wysypiska śmieci, mężczyzna ten stwierdził, że nie powinien się wtrącać.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w notatkach urzędowych (k.1,2) i dokumentacji fotograficznej (k.3). Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, nie miał z nim żadnych konfliktów i niezrozumiałym byłoby gdyby zeznawał nieprawdę odnośnie jego zachowania.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k. 28 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony wyjął z samochodu dwie torby ze śmieciami (por. dokumentacja fotograficzna z k.3) i postawił je za żywopłotem przy ul. (...) w L.. Miejsce to niewątpliwie dostępne jest dla ogółu osób, jest miejscem publicznym. Zachowanie obwinionego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 145 k.w., gdyż polegało na tym, że obwiniony zanieczyścił teren dostępny dla publiczności.

Obwiniony ma 81 lat, jest żonaty, jest emerytem i otrzymuje z tego tytułu 2.300 złotych miesięcznie, nie ma nikogo na utrzymaniu, był raz karany sądownie (k.23).

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu nie był myły, gdyż obwiniony działał zaśmiecenia miejsca dostępnego dla wszystkich i przerzucił na innych sprzątnięcie jego śmieci. Znaczny jest również stopień winy obwinionego, gdyż po zwróceniu mu uwagi przez A. K. nie sprzątnął śmieci pozostawionych przez siebie.

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły obowiązują wszystkich i należy w taki sposób kształtować reguły współżycia społecznego, by dbać o porządek w miejscach ogólnodostępnych.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim wyżej wskazany stopień społecznej szkodliwości i winy oraz to, że obwiniony była karany (k.23). W okolicznościach niniejszej sprawy nie można dopatrzeć się okoliczności łagodzących.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 150 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że nie należy zanieczyszczać terenów przeznaczonych dla ogółu ludzi.

Obwiniony ma stałe niemałe dochody i nie ma nikogo na utrzymaniu. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd zasądził od niego zwrot kosztów sądowych, gdyż nie powinny być przerzucane na ogół podatników.